

FRANK KODIAK

AMISSA

ZMIZELÉ

THRILLER

AMISSA

Original Title: Amissa. Die Verlorenen
Copyright © 2020 Andreas Winkelmann
© 2020 by Droemer Verlag.
An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG, Munich

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Fráterová, 2022
Cover © Daniel Pocar, 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1845-0 (pdf)

FRANK KODIAK

AMISSA

ZMIZELÉ

VENDETA

KAPITOLA 1

1.

Nůž proťal vzduch, pronásledovatel byl ale příliš daleko a zasáhla ji pouze špička ostří, která rozsekla lehkou látku prošíváné modré bundy a následně i kůži. Ucítila ostrou bolest a za okamžik jí teplá krev stékala po paži.

Dívka ucukla, ale nevykřikla. Věděla dobře, že pokud chce přežít, musí utéct. Tak rychle, jako ještě nikdy v životě neběžela, a to se jí podaří, jen když do toho vloží veškerou sílu a dech. Nesmí křičet o pomoc, ani se nesmí za pronásledovatelem ohlížet. Ztratila by cenné vteřiny.

A tak běžela. Šílený strach a bolest v paži uvolnily dostatečné množství adrenalinu, nohy téměř letěly nad zemí.

Instinkt ji nasměroval ke světlům slibujícím záchranu. K těm velkým, oranžově svítícím koulím, které se v dálce vznášely vysoko nad zemí. Větrem hnaný slabý déšť se promítal do světelných kuželů, pošmourné počasí snižovalo viditelnost na několik málo metrů. Jemné kapičky jí ulpávaly na obličej, netrvalo dlouho a dlouhé tmavé vlasy se jí začaly lepit k hlavě a na tváře.

Běž, běž, tak běž, to zvládneš!

Možná. Možná také ne. Sotva popadala dech, pánilo ji na plicích a měla pocit, že se každým okamžikem zhroutí.

V hluboké mokré temnotě nedokázala rozeznat téměř nic, a tak přehlédla hluboce svěšenou větev košaté borovice. Hrot suchého dřeva ji zasáhl na straně krku, probodl

kůži a rozedral ji zepředu až k týlu. Bolest byla horší než bodnutí nožem, hlasitě vykřikla, zapotácela se a padla na kolena. Pravou ruku si přitlačila na ránu, znovu ucítila, jak jí krev uniká z těla, avšak ne tak mocně, jako kdyby větev natrhla krční tepnu.

Těžce dýchala, jedním kolenem a rukou se opírala o zem. Přece jenom se ohlédla. Temno. Déšť. Byla tam nějaká černá postava, která se k ní cílevědomě blížila?

Kdyby se mu dostala znovu pod ruku, zabil by ji, o tom není pochyb. Dívka vlastně netušila, jak se jí vůbec podařilo tomu muži uniknout. Věděla ale, že druhou šanci už nedostane.

Odrazila se od země a hnala se dál.

Srdce jí bilo jako o závod a cítila, jak jí drasticky zvýšený pulz vytlačuje krev z obou ran na paži a na krku. Časem ji ztráta krve oslabí, teď ještě ale ne. Teď musela běžet o život a vydat ze sebe víc, než byla kdy v životě schopná.

Úzká asfaltová cesta, která vedla z malého lesíka směrem ke světlům, se před ní větvila. Pravá odbočka vedla ke světlům, a pokud to dobře odhadla, světla patří k parkovišti dálničního odpočívadla – bylo slyšet zvuk pneumatik na mokré silnici.

Ještě rychle stočila pohled k levé odbočce a nemohla uvěřit vlastním očím: Ani ne v padesátimetrové vzdálenosti stála nízká budova s nápisem „Policie“.

Úlevou vykřikla.

Policie.

Je zachráněna!

2.

„Byl jsi na ni moc tvrdý!“
Martin Eidinger zavrtěl hlavou a zaťal pěsti, schoval je ale mezi stehny pod stolem, aby to jeho žena neviděla.

Od té příšerné hádky již uplynula hodina, vztek ale ještě pořád nevyprchal, výčitky, které si pak musel vyslechnout, se mu neustále honily hlavou a nadhazovaly otázky, jejichž odpovědím se chtěl vyhnout. To by nedokázal. Byly dost zásadní, šly pod kůži a ničily lesklý náter jeho představy o sobě. Už dlouho pod tímto nátěrem pociťoval rez, podívat se na něj však bylo příliš.

„Vždyť je to naše jediné dítě,“ pokračovala Lýdie.

Martin stále ještě sledoval obrazovku počítače, byl k ní otočený zády, po hlase ale poznal, že má slzy na krajíčku. Jestli se rozpláče, bude plakat také, tak to bylo vždy, a je jedno, jak moc se vzteká.

Od té chvíle, kdy před hodinou jeho dcera Leila mocně práskla domovními dveřmi a zmizela do tmy, se pokoušel trochu pracovat, ale nepovedlo se. Článek o inkluzi na integrované škole v Taubenheimu by měl být za tři dny hotový, všechny údaje a fakta má k dispozici, musí je jen nějak zpřístupnit čtenářům. Jak to ale má dokázat v situaci, kdy mu jediná věta jeho dcery podrazila nohy.

„Kdybys své práci lépe rozuměl, dařilo by se nám lépe a pořád bych ještě měla své přátele.“

Jeho malá víla, jak jí od narození říkal, se v tom okamžiku projevila spíš jako samolibá čarodějnice a bylo od ní podlé, že mu vše dávala za vinu. Někdy se život ubíral jinými cestami, než si člověk naplánoval, a již léta trvající krize tištěných médií jeho chybou určitě nebyla. Pořád ještě pracoval jako novinář, i když už ne u jednoho z největších zpravodajských časopisů v Německu, ale u provinčních novin. S podstatně nižším platem a museli se kvůli tomu také přestěhovat, což byl ten hlavní důvod hádky. Nebyl ale nezaměstnaný jako většina jeho bývalých kolegů a přátel.

Martin Eidinger si protáhl paže, zavrtěl hlavou a otočil se ke své ženě. „Také mě to mrzí...“ řekl. „Ale byla tak nespravedlivá. Někdy ji vůbec nepoznávám. Co se to s ní stalo?“

Lýdie se odpoutala od rámu dveří, došla k psacímu stolu, přidřepala si k němu a vzala ho za ruce. „Je jí sedmnáct, a právě ztratila své známé prostředí... to je jako konec světa.“

Martin přikývl. Dobře to věděl, ještě si pamatoval stěhování vlastních rodičů. Bylo to čtyřikrát během školní docházky. Nové začátky nebyly nikdy jednoduché. Když byl člověk trochu podivín a samotář, narazil hned zpočátku na suverény, kterým se dostávalo ještě více obdivu, pokud toho nového pořádně zmalovali.

„Jsem si jistá, že to tak nemyslela,“ pokračovala Lýdie. „To, co děláš, děláš dobře, není to tvá vina, to přece víš.“

Martin se své ženě podíval do očí. Měly světlemodrou barvu se stříbrnými jiskřičkami uvnitř, a byly tak přístupné, jak to jen zřídka zažil. V jejích slovech neslyšel ani soucit, ani přehnanou starostlivost, říkala to, co

si myslela. Mohl se spolehnout na to, že nepochybovala o jeho talentu, to byl pro něj vždy záchytný bod. Jediný člověk, který v něj věřil, aniž by nějak zveličoval. To mu stačilo, aby mohl pokračovat i v krizích, jako je tato.

„Já vím,“ řekl tiše, a zrak přitom nesklopil. Oči měl tmavé a doufal, že zamlží pravdu, která se za touto lží skrývala. Martin si už nebyl svým talentem vůbec jistý. Ale na provinční noviny to snad stačit bude.

Zvedli se současně a objali se, zůstali tak stát několik minut. Z jejího objetí Martin nasával sílu a naději, z její dlaně na zátylku, kde mu hladila vlasy. Cítil se v tom okamžiku chráněný a v bezpečí. Rád by věděl, jestli se Lýdie cítí také tak. Co když ne? Je vůbec schopný zastat v jejich malé rodině mužskou roli?

Dceru vyhnal z domu ostrými slovy a nechá se za to chlácholit vlastní ženou. Jaképak to je hrdinství!

„Přivedeš ji zpátky? Prosím!“ zamumlala mu Lýdie do krku, poté ho od sebe trochu odstrčila a znovu na něj pohlédla. „Jsem si jistá, že na tebe čeká.“

„Myslíš?“

Lýdie přikývla a usmála se.

„Kam šla?“

„Do Úrovně24.“

„Ach...“ Martin se bezradně poškrábal na hlavě. Nastěhovali se do města před třemi týdny, ještě neměl žádný přehled.

„Naproti benzínce Aral, u kruhového objezdu. To je místo, kde se tu setkává mládež.“

„Asi bych to měl jako místní novinář vědět, ne?“

„Vědomosti jsou sbírka zkušeností a ty v Úrovní24 získáš dnes večer.“

Lýdie ho políbila. Nebylo to ani vášnivě, ani láskyplně, bylo to povzbudivé políbení, tak jako líbáme někoho, koho

čeká těžká zkouška. „Jdi,“ zašeptala a rukou mu projela už tak pocuchanými vlasy. „Přiveď naše dítě zpět. Přípravím mezitím večeři a pak si o všem promluvíme ve třech.“

Martin popadl klíče, peněženku a bundu a opustil malý domek ze sedmdesátých let s ošklivě vybledlou omítkou, který si tu pronajali. Odporné mrholení, poháněné větrem přes světelné kužely pouličních lamp, Martina donutilo ke shrbené chůzi, hlavu měl sklopenou mezi rameny a ruce v kapsách. Chůze, která se hodila k jeho rozpoložení.

Vepředu na křižovatce vypadala modře osvětlená benzínka ve vlhké mlze jako cizí vesmírná loď. Vše, co nebylo osvětlené, zmizelo.

Martin prošel okolo a přešel silnici.

Úroveň 24 měla nad vchodem jen uzoučkou světelnou reklamu, zato obě veliká okna, připomínající, že tu byl dříve obchod, byla jasně osvětlená a už z dálky v nich viděl lidi. Za sklem se na obrovských palmách blyštěly různobarevné vánoční světelné řetězy. Dekorace pochybného vkusu, mládež to patrně nijak nerušilo.

Sotva otevřel vchodové dveře, prodraly se mu do uší zvukové vlny hlubokých basů. Jelikož se vždy zajímal o to, co se děje na nové hudební scéně, ihned poznal gangsterský rap, který právě frčel. Skupina Capital Bra a druzi. Boží zvuk a úchylné texty, tak je hodnotil.

Ještě jedny dveře a dostal se do hlavního prostoru s pultem, několika stoly, lavicemi a sedacími pytli, pak tu byl ještě boxovací pytel a kulečník. Taneční plocha mezi tím nebyla nijak využívána. Přibližně tucet mladistvých různě postávalo, posedávalo nebo polehávalo a všichni se bavili.

Na první pohled svou dceru Martin neviděl, šel tedy dál do místnosti. Mladík za pultem si ho měřil pochybovačným

pohledem. Měl tmavý plnovous, pěšinku ve vlasech měl rovnou jako podle pravítka.

Martin prošel místností a prohlédl si jednotlivé skupinky, dceru ale neobjevil. Bohužel ani nevěděl, jestli už si tu za tak krátkou dobu našla přátele nebo známé. Vlastně to asi tak bylo, proč by se sem jinak po té hádce uchýlila?

Několik minut pozoroval dveře k záchodům. Několik dívek se odtamtud vrátilo zpět do klubové místnosti, jeho dcera mezi nimi ale nebyla.

„Můžu vám nějak pomoci?“

Martin se při oslovení zezadu ulekl. Byl to ten vousatý mladý muž s dokonalou pěšinkou, kterého si všiml za pultem při příchodu.

„Hledám dceru,“ odpověděl Martin, uvedl její jméno a popsal ji.

Vousáč ho nenechal domluvit, zakroutil hlavou a řekl: „Už vím... ale ta tu dneska ještě nebyla.“

3.

Vrhla se ke dveřím dálniční policie, bušila do nich a volala o pomoc.

Ale uvnitř bylo temno. Nikdo nepřišel.

Chvilku jí trvalo, než jí došlo, že tahle stanice nejspíš není v provozu. Poté si všimla, že je zchátralá, okna byla špinavá, u vchodu se povalovaly větrem naváté odpadky.

V rozčarování se veškerá naděje rozpadla na kusy.

Panicky pohlédla do tmy směrem doprava, odkud přišla, a ztuhla. Její pronásledovatel tam stál mírně rozkročený. V ruce držel zbraň, pozvedl ji a zamířil na ni.

Velení opět převzal pud sebezáchovy. Znovu utíkala tak rychle, jak jen mohla. Dorazila k pásu zeleně, širokému asi pět metrů, hustě osázenému keři. Do nohou se jí přes tenké džíny zapichovaly trny, ze zbylých podzimně zbarvených listů stírala vlhkost, a když se prodrala houštím, byla promočená na kost.

Za houštím se rozprostírala široká asfaltová plocha a na ní byly těsně vedle sebe zaparkovány tucty nákladáků. Na laku řidičských kabin a na plachtách návěsů se v nespočetných vodních kapkách odrazilo oranžové světlo silničních lamp a propůjčovalo čtyřicetiletým kamiónům strašidelnou auru konce.

Lidé, tam uvnitř jsou lidé, pomyslela si dívka. Přesto, že se jí třásly nohy – pravděpodobně to byl důsledek ztráty krve –, zamířila přímo k prvnímu kamiónu.

Zakrvácenou rukou bušila do plechu kabiny řidiče a hlasitě volala o pomoc. Uchopila držadlo dveří, vytáhla se na schůdky a tloukla do skleněné výplně okna. Avšak v tmavé kabině se nic nepohnulo. Nikoho tam také neviděla. Ohlédla se a ihned svého pronásledovatele ze zvýšeného místa uviděla. Z levé strany obešel houštím porostlý zelený pás a směřoval k ní, šel rychle, ale neběžel. Jeho okázalý klid jí naháněl ještě více strachu než zbraň v pravé ruce.

V tak špatném světle se mohla mýlit, ale zdálo se jí, že ji během chůze pomalu zvedal.

Odrazila se, seskočila pryč od kabinky a znovu utíkala. Podél zdánlivě nekonečného návěsu, který ještě smrděl gumou a olejem. Pak odbočila doleva, protáhla se škvírou mezi kabinou a zádí druhého nákladáku, vplížila se do úzkého prostoru mezi dalšími návěsy až dopředu, kde znovu odbočila do směru, kde tušila čerpací stanici na odpočívadle. Tam jí přece musí někdo pomoci!

Smýkla se doleva – a do někoho vrazila.

Cítila, jak jí něco horkého stéká po krku mezi prsa, a věděla, že je to její vlastní krev.

Její pronásledovatel ji přechytračil a jedním rychlým pohybem jí prořízl hrdlo.

Ale jak to, že ještě mohla dýchat?

A křičet!

Zaznamenala vůni kávy a teprve nyní si uvědomila, že ten člověk v ruce nedrží žádný nůž, ale papírový kelímek. S úlekem na ni zíral, dokonce o něco ustoupil.

„Prosím pomozte, zabije mě!“ úpěnlivě prosila člověka, kterého považovala za řidiče kamiónu.

Měl na sobě tepláky, na kterých se vyjímal fleky od kávy, k tomu gumové vyšlapané pantofle a bílé tričko, které obepínalo mohutné břicho. Kelímek mu vyklouzl

z ruky, stejně i papírový sáček s potiskem od McDonalda. Obojí spadlo do louže. Muž zvedl jako v sebeobraně obě ruce, a ještě od ní o kus odstoupil.

„Pomozte mi přece!“ volala zoufale.

To ho ale ani nenapadlo. Vzal své krátké nohy na ramena a běžel, jak jen to šlo. Ještě jednou se otočil a zmizel mezi zaparkovanými kamióny.

Dívka to nechápala, chtěla na něj zavolat, ale nedostala se k tomu.

Zleva zahlédla jasný záblesk a zaslechla kovové cvaknutí, které jako by z ničeho nic provrtalo díru do plechu nákladáku.

On na ni skutečně vystřelil!

V panice prchala směrem k dálnici.

4.

Děšť zesílil, voda se mu valila v proudech přes obličej. Martin Eidinger stál na chodníku před klubem mládeže, otáčel se kolem dokola a hledal dceru. Ani tam nebyla, říkal ten vousáč, a když nechtěl nic k pití, byl požádán, aby odešel.

Martin si sundal brýle, stejně už skrz ně kvůli dešti vůbec neviděl, a strčil je do kapsy bundy.

Měl by si dělat starosti?

Co by se tak Leile mohlo v takovém malém provinčním městě, jako je Taubenheim, stát? Kolem osmé hodiny tu lišky dávají dobrou noc a lidé se znají tak dobře, že to až hraničí se špionáží, což mnozí také provozovali. Nevyužíval v týdnech před stěhováním on sám právě tyto okolnosti k tomu, aby dceři nové bydliště vymaloval v růžových barvách?

Je to tam mnohem bezpečnější než ve Frankfurtu, nemají tam téměř žádnou kriminalitu, v noci se dá bezstarostně chodit ven.

Leila si jeho argumenty spojovala s nudou.

Kam jen mohla jít?

Možná k nějaké přítelkyni ze školy? Ve městě byli teprve tři týdny, to ale neznamenalo, že by ještě nikoho nenašla, komu by se mohla svěřovat. Mohl to být i nějaký

chlapec, to by vůbec nevadilo, všechno by bral, jen kdyby se mu dcera vrátila v pořádku domů.

Když Martin došel k jejich malému domku, byl úplně promočený. Kuchyňským oknem, které vedlo dopředu do ulice, viděl svou ženu, jak v jasně osvětlené kuchyni připravuje jídlo na usmířenou.

Lýdie ho poslala, aby přivedl dceru domů.

Teď se vrací bez ní.

Přestože tak přišlo a zima se mu rozlézala po celém těle, zůstal stát před domem, zíral do okna a přemýšlel, jak má ženě vysvětlit, že Leila v Úrovni24 nebyla.

Setrásl déšť, odemkl domovní dveře a vstoupil. Lýdie okamžitě vyšla z kuchyně, jakmile ale spatřila svého promočeného a bezradně působícího muže stát ve dveřích, úsměv jí ztuhl na tváři.

„Kde je...?“ začala, ale Martin ji přerušil.

„Nedělej si starosti. V Úrovni24 nebyla, jsem si ale jistý, že je vše v pořádku.“

Lýdie, s pažemi kolem hrudníku, se k němu o dva kroky přiblížila. „Nebyla tam? Co to má znamenat, nebyla tam? Vůbec tam nebyla, nebo jen chvilku, nebo co?“

„Nikdo ji tam neviděl.“

„Ale slíbila mi, že tam půjde. Jinak bych šla hned za ní!“

„Možná, že před Úrovni24 potkala nějakou kamarádku a obě šly k ní domů. Zkusme tam zavolat. Určitě ti o své nové kamarádce vyprávěla.“

Velmi pomalu, jako by měla týl z betonu, zakroutila hlavou. „Martine... to je přece to... nastěhovali jsme se před třemi týdny. Ještě tu žádnou kamarádku nenašla. Nemohla k nikomu jít. Slíbila mi, že půjde jen do toho klubu.“

Martin položil studené ruce na její paže. „Nedělej si starosti, určitě je v pořádku.“

„Já si ale dělám starosti! Kde je naše dcera?“

Hrozilo, že se jí zlomí hlas, a Martinovi bylo jasné, že se nemůže posadit do pracovny a doufat, že se Leila objeví, až se uklidní.

Vytáhl mobil a dceři zavolal. Zatímco telefon zvonil, pokoušel se úsměvem povzbudit ženu.

Leila nezvedala. Ozvala se schránka.

„Leilo... to jsem já, táta... Mrzí mě to, promluvíme si, ano? Pojď prosím domů!“

Hovor ukončil a mobil si strčil do kapsy. Lýdie ani nemusela nic říkat, její pohled byl jasný dost.

„Dobře... dobře, půjdu zas ven a budu ji hledat. Zeptám se u benzínky, třeba ji tam někdo viděl.“

Martin z domu skoro prchal, bylo mu jedno, že prší zase silněji a že se takhle promočený nejspíš nastydne. Viděl výčitku v jejím pohledu, v jejích pohybech a slovech.

Je to tvá vina, tvá vina, tvá vina...

5.

O trávený vzduch proudil ze zadního prostoru auta dopředu a hned tam silně zaúčinkoval...

Rica Kantziusová, která se právě chystala začíst do nového případu, si přitlačila ruku k nosu, ale nepomohlo to, už dávno se nadýchala těch neviditelných, maličkých, ale přesto vysoce účinných částic. Takovému útoku se neubrání nikdo.

„Ragnare!“ zařval Jan Kantzius a rukou uhodil do volantu defendera. „Ne už zase... to snad není pravda!“

Ragnar, jejich vlkodav, vzadu v kufru zvedl hlavu a vrhl na ně pohled, který jasně říkal, že s tím smradem nemá vůbec nic společného, pak se zase věnoval svému snění a poruchám trávení.

„Za to můžeš ty, ne Ragnar,“ řekla Rica s rukou před ústy a tou druhou stáhla okénko u spolujezdce. „Vždyť jsem ti to říkala: Psi špagety s česnekem nesnášejí.“

„Ta troška,“ bránil se Jan. „Myslím, že je nemocný. Možná je to nějaká žaludeční a střevní infekce.“

Rica si neodpustila úšklebek. Co se týče psa, kterého z celého srdce miloval, byl její manžel jako malé dítě. Snad ne tak, jako miloval ji, ale moc k tomu nechybělo – alespoň doufala. Když Ragnar na Jana při jídle dostatečně dlouho upíral zrak, svou porci nakonec dostal, bylo vcelku jedno, co Jan právě jedl. Argumentoval vždycky

tím, že psi jsou všežravci, nebral přitom na vědomí, že to platí jen pro stravu, která je v přirozeném stavu, ne pro hranolky, ravioly nebo špagety s česnekovou omáčkou.

Právě se vraceli z Erfurtu, z akce pořádané Amissou, což byla organizace, pro kterou Rica pracovala a pro kterou pátrala po celém světě po nezvěstných lidech. Už dvě hodiny byli na dálnici a každých třicet minut si pes vzadu v kufru prdnul, co to dalo. Výpary byly tak aromatické, že Rica téměř na jazyku cítila povlak, připomínající jejich poslední jídlo u Itala. Jan ale tvrdil, že to přece není zase tak strašné.

Okénko nemohli nechat dlouho otevřené, protože přišlo a vítr při jízdě vháněl kapky dovnitř do vozu. Rica ho tedy zase klíčkou vytáhla nahoru a ponechala jen úzkou škvírku, kterou se dovnitř prodíral spíše hluk než čerstvý vzduch – pořád lepší než se udusit.

„Možná jen nesnáší jízdu autem,“ řekla Rica, dělala si z Jana legraci, ten se ale nedal a bral to vážně.

„To si nemyslím. A i kdyby, sotva ho můžeme pořád nechávat samotného doma.“

Z každého jeho slova bylo jasné, že pro něj bylo naprosto nemyslitelné, aby nechal opuštěného Ragnara déle než jeden den a noc na dvoře.

„Ať je to, jak chce, na příští cestu obstarám plynové masky.“ Rica si představila, jak oba sedí ve voze s maskami na obličejích, zatímco si vzadu hoví špatně trávicí pes, a vybuchla smíchy. Jan se přidal. Smáli se oba tak, až Rice vytryskly slzy.

Náhle si velmi jasně uvědomila, jak moc tohoto muže miluje, a že bez něj pro ni neexistuje žádná představitelná alternativa.

Setřela si slzy z očí, naklonila se k němu a políbila ho.

„Copak tam máš?“ zeptal se nakonec Jan a ukázal na mobil, kde něco krátce před chemickým útokem četla.

„Nový případ.“

„Vážně? Už zase? Nechtěla by sis dát přestávku?“

„Na přestávku je jich příliš mnoho.“

„Ano, stejně tě už na recepci okukovali.“

„Ach, pořád na mě někdo kouká, už to ani nevnímám.“

Což nebyla pravda. Rica měla velmi jemné anténky, nemusela vidět, že si ji někdo prohlíží, cítila to. Pokud člověk žil na venkově, kde devadesát devět procent lidí vypadalo úplně jinak než ona, stala se přemíra pozornosti denním chlebem. A v dnešní době nebyl ani otevřeně vyjádřený rasismus nic neobvyklého. Rica pocházela z Karibiku. Měla tmavou pleť, tmavé vlasy a oči, vypadala exoticky, jak Jan rád říkal, a měl tím na mysli, že vyzařovala určité kouzlo, přinejmenším pro něj. Pro ostatní to neplatilo. Viděli cizinku, ze které měli strach, protože ji nemohli přiřadit do žádné škatulky.

„Tak to nemyslím,“ odpověděl Jan. „Záviděli ti tvůj úspěch. Měla jsi v tomto roce nejlepší výsledky. Sedm! Říkáš si to vlastně dost často? Našla jsi sedm dlouho pohřešovaných lidí. A to také proto, že pracuješ nepřetržitě.“

„Tři ale byli mrtví,“ upřesnila Rica. Věděla, že by měla mít z úspěchu radost, avšak když nemohla spát a přemýšlela o tom, napadali ji pouze ti mrtví. Mrtvého člověka nelze obejmout. Mrtvola nebyla pro příbuzné žádnou skutečnou útěchou.

Byl to vždy čas, který vše zkřížil.

Čas nehojil rány, nýbrž zraňoval, zrychloval a zároveň zůstával stát, příliš často ale nestačil. Často přišli příliš pozdě.

Jan jí položil ruku na stehno. „Mrtví nebo živí, konec konců přinášíš jistotu.“

Ričin úsměv vypadal utrápeně, sama to cítila. Pro Amissu pracovala ráda a díky Janovi měla vyšší kvóty úspěšnosti než ostatní. Byli ten nejlepší tým. Ale včera, při všech těch proslovech, poctách a potlesku vyjadřujícím respekt k její práci si Rica znovu uvědomila, že s tím nikdy nemůže skončit. Nikdy.

Dokud jsou na světě mocní staří bílí muži, budou bezmocné mladé ženy mizet.

„Jsem na tebe pyšný,“ řekl Jan. „Fénix zrozený z popela je ve srovnání s tebou směšný.“ Tentokrát to byl on, kdo se k ní chtěl naklonit a políbit ji, ale nedošlo k tomu.

Jan ze sebe přidušeně vydal něco, co znělo jako „do prdele“, a tvrdě dupnul na brzdu.

Ricu zachytil bezpečnostní pás, Ragnara opěradlo zadní sedačky. Pes byl samozřejmě připoutaný, takže neproletěl vozem.

Na dálnici před nimi se rozsvítila brzdová světla všech vozidel, výstražná červená, ve které vypadaly kapky deště jako krev. Auta klouzala na mokré dálnici, jedno z nich najelo do středových svodidel a odrazilo se zpět. Zmatek nad zmatek. Vozy do sebe narážely, stavěly se napříč jízdni dráhou, jeden z nich se dokodrcal doprava dolů do křoví a převrátil se.

Rica vykřikla a zapřela se rukama o palubní desku.

Jan točil volantem, hrál si s brzdou a s řazením, a pokoušel se je bez úhony vymanévrovat z chaosu vzniklého jakoby z ničeho nic. Rica ucítila, jak se zád těžkého defen-deru opřela o jiný vůz, a obávala se, že by to Jan nemusel zvládnout. Instinkt jí velel zavřít oči, tomu se ale bránila. V jejím životě byly doby, kdy zavírala oči nejprve strachem a později studem, a přísahala si, že to už nikdy neudělá.

Mezi odvráceným pohledem a nezřízeným rozpukem zla na světě byla souvislost.

Zatímco se dívala, zpozorovala tělo, které letělo asi ve dvacetimetrové vzdálenosti od nich vzduchem prosvyceným červeným světlem a vodou, narazilo do kapoty nějakého vozidla, sklouzlo ke straně a dopadlo pod další vozidlo, které ho přejelo.

Její ruka znovu vyletěla před ústa, tentokrát ji k tomu přinutilo čiré zděšení. Nedokázala zadržet přidušený výkřik.

Janovi se podařilo těžký vůz zastavit.

„Zůstaň sedět!“ varoval ji a nespustil oči ze zpětného zrcátka. Zezadu se stále ještě vysokou rychlostí přibližovala vozidla a hrozilo, že narazí do místa nehody.

Ragnar zakňučel a vystrčil čumák přes zadní sedačku.

„Hodný pes, to bude dobré,“ uklidňoval ho Jan.

Rica cítila, že se po celém těle začala třást.

Jan ji uchopil za ruku. „Jsi v pořádku?“

Přikývla a spolkla knedlík v krku. „Viděl’s... to tělo...?“

Jan jí stiskl ruku ještě silněji. „Ano, viděl jsem to. Zůstaň tady s Ragnarem, ano? Podívám se, co se dá dělat.“

Rica přikývla, Jan se ještě jednou podíval do zpětného zrcátka a vystoupil. Dveře nechal otevřené, rozhlédl se a šel směrem k místu, kde tělo muselo ležet.

Pocitoval, jak se mu kroky zpomalují. Každý jednotlivý krok byl o to těžší, čím blíže přicházel k tělu, ležícímu v jízdni dráze.

Všude panoval zmatek. Byla cítit spálená guma, horká chladicí kapalina a motorový olej. Viděl zdemolovaná auta, překročil úlomky střepů rozbitých okének a světlometů. Mnoho lidí mezitím vystoupilo, většina z nich postávala kolem, působili dezorientovaně a zmateně, jiní pomáhali těm, kteří uvízli uvnitř auta nebo byli tak těžce zranění, že nemohli vystoupit – nikdo se ale nehodlal postarat o tělo.

Bylo jasné, že žádný člověk nemohl takový náraz přežít.

Možná to byla sebevražda, pomyslel si Jan. Proč by jinak někdo běhal po dálnici s tak silným provozem?

Děšť mu promočil vlasy a oblečení, začala mu být zima. Chlad však vycházel z něj, zevnitř. Už zase byl konfrontován se smrtí, i když tentokrát byla na vině nehoda, ne on – nebo jedna z těch příšer, které obývají svět.

Na pravé straně dálnice bylo odpočívadlo, restaurace a parkoviště plné těžkých kamiónů. Bez ohledu na mizerné počasí sem přeběhlo několik lidí z restaurace. Mobily se zablýskly.

Čumilové. Jak je Jan nesnášel! Kdyby si jeden z nich troufl přijít až sem k nim a chtěl by si vyfotit mrtvé tělo, ten by něco zažil. Jan sklopil zrak.

Mrtvola vypadala nevýslovně malá, ztracená a podivně zohýbaná. Mladé děvče, jistě ani ne dvacetileté, v úzkých džínách a modré prošívané bundě, která byla všude možné potrhaná, a bílý materiál výplně nasáklý krví se prodíral tu a tam ven. Neměla žádné boty a na pravé noze už ani ponožku. Ležela na zádech, a to mu umožnilo uvidět, co zbylo z jejího obličej. Celá pravá strana lebky byla odhalená. Holá, třpytivá kost, ze které děšť smyl poslední červené šmouhy.

Nedoufal, že by jí mohl pomoci, přesto si k dívce klekl a přiložil jí dva prsty na krční tepnu.

Žádný pulz, samozřejmě, že ne, co si asi...

Najednou sebou zničené tělo silně šklublo v křeči, která nadzvedla pánev, a přestože se Jan polekal a odtáhl se, uviděl, že zdánlivě mrtvá pohybuje rty.

Mluvila na něj.

Jan se předklonil a uchopil ji za ruku, kterou k němu vztahovala.

„Jáma...“

S těmito slovy na rtech skutečně zemřela.

Ruka se jí rozevřela a objevil se kousek pomačkaného bílého papíru.

6.

Martin Eidinger běžel těch tři sta metrů ke křižovatce, kde byla benzínka. Pátral po svém dítěti ve všech směrech, ulice ale byly v takovém odporném počasí opuštěné, nikdo už nikam nespěchal.

Kdyby Lýdie nebyla tak neodbytná, kdyby v něm nevyvolala pocity viny, čekal by na svou dceru doma. Určitě právě teď dřepí na posteli v teplém pokojíčku nějaké přítelkyně nebo budiž i v náručí nějakého chlapce a trpce si jí nebo jemu stěžuje, nadává na otce. Lýdie tomu nechtěla věřit, ale kolik rodičů ví o svých pubertálních dětech všechno? Lýdie se asi mylila a jejich dcera v té krátké době už uzavřela přátelství.

Martin jako novinář ostatně věděl, jak to na světě chodí. Psal články o nezvěstných lidech. O strukturách, ve kterých život znamenal zboží, které lze zpeněžit. O lovcích lidí, kteří si je vyhlíželi, a když se naskytla příležitost, chopili se jí.

Bez dechu doběhl k benzínce.

Byla opuštěná, u stojanů nestálo ani jedno auto. Pod střechem si setřásl déšť, vstoupil do prodejního prostoru a za pokladnou objevil staršího pána v důchodovém věku. Martin už tu několikrát bral benzín, na tohoto muže si ale nepamatoval. Možná, že tu pracoval jen v noci.

Privítal ho zvědavý pohled.

„Jmenuji se Martin Eidinger...“ začal.

Starý, bělovlasý muž s kulaťoučkým břichem přikývl.
„Já vím. Ten nový redaktor. Z Frankfurtu, že ano.“

Znělo to poněkud nedůvěřivě, tak jako by člověk byl podezřelý jen proto, že se přistěhoval z většího města. Možná to bylo tím, jak Martin vypadal. Mokrá, uštvaná a ustrašený. Ne nutně jako někdo, kdo má za lubem vylopit pokladnu, ale určitě nijak důvěryhodně.

„Hledám dceru.“

„Tady? Na benzínce?“ Starý muž povytáhl obočí.

„Ne, ne tady... chtěla jít do Úrovně24, ale není tam, a tak jsem si myslel, že jste ji třeba viděl. Musela jít tady okolo.“

„Kdy?“

„Tak asi před hodinou. Nebo před půldruhou hodinou.“

„Hm. To už jsem tu byl. Kolik je vaší dceři let?“

„Sedmnáct.“

„Ach, tyhle dospívající.“ Řekl muž a připojil znehodnocující pohyb rukou. „Chodí sem, než jdou do Úrovně24, kde nedostanou žádný alkohol. Vezmou s sebou nějakého plnoletého, nechají ho zaplatit vodku, kterou tam pak míchají s kolou. V posledních hodinách jich tu bylo určitě deset. Jak vypadá, ta vaše dcera?“

Martin měl v peněžence její fotografii, dva roky starý portrét. To ještě měla světlé vlasy, a tak jí to slušelo.

„Teď má tmavé vlasy,“ řekl a ukázal mu fotografii. Důchodce si ji důkladně prohlížel. „Hm... můžu se mýlit, ale...“

„Viděl jste mou dceru?“

Zakroutil hlavou. „Ne tady uvnitř. Ale nějaké děvče běželo kolem po silnici, poměrně rychle, jako kdyby hodně spěchalo. Ještě jsem se divil, v takovém počasí a bez deště. Ta děcka jsou dnes tak lehkomyšlná.“

„Jakým směrem běžela?“ zeptal se Martin hlasem, který se vzrušením třásl.

Starý muž ukázal ke křižovatce. „Řekl bych, že do centra... A ještě něco mi bylo nápadné.“

„Co?“

„Ten obytný vůz.“

„Jaký obytný vůz?“

„Takový starý křáp. Přijel od dálnice a jel vedle dívky, tak deset dvacet metrů, potom zastavil.“

„A?“ Martinovi se málem rozskočilo srdce. „Snad nastoupila, ne?“

Muž za pokladnou pokrčil rameny. „To nevím. Musel jsem zkasírovat těch šest a uvařit kávu do kelímku, a když jsem se znovu podíval, byl obytný vůz pryč... a ta dívka také.“

„Jáma...“
Jan Kantzius, ještě skloněný nad dívkou, přemýšlel, co tím asi myslela. V jejím posledním pohledu nebyl žádný strach, spíš úleva, to slovo však vyřkla třesoucím se hlasem. Na malý okamžik existovala jenom ona a on, intimní okamžik v izolovaném světě, ve kterém umírající poskytl poslední doprovod.

Jáma...

Než se Jan stal privátním detektivem, pracoval jako policista a měl vždy dobře vyvinutý lovecký instinkt. Ten se nyní probudil.

Jan sebral zmuchlaný papír z ruky mrtvé dívky.

Byl teplý a vlhký, jako by ho v ruce držela déle a měla malou pěst pevně sevřenou, aby ho v žádném případě neztratila.

Jemu to tajemství ale vyjevila.

Jan zmuchlaninu rozbil. Byly na ní skvrny od krve. Kousek papíru měl velikost stránky A5 a byl nejspíše vytržen z nějakého bloku. Na vnitřní straně byl náčrt tužkou a několik ve spěchu načmáraných slov.

Bylo příliš temno, nemohl nic rozluštit, a kromě toho nechtěl, aby papír namokl, složil ho tedy a zastrčil. Jako bývalý policista samozřejmě věděl, že z místa nehody vlastně nesmí nic odnášet, ale kdyby tady lístek nechal,

děšť by nákras i slova rozmazal do nečitelné podoby. Předsevzal si, že ho policii předá později.

Zatlačil mrtvé dívce oči a intimní okamžik, který je navždy spojil dohromady, se rozplynul. Ochranná kukla se rozpadla a opět se k němu prodral chaos světa.

Jan se zvedl a rozhlédl se.

V malém bílém voze, kousek vepředu, křičela nějaká žena z otevřeného okénka na straně řidiče o pomoc. Jan k ní spěchal. Ať už se za smrtí dívky skrývalo cokoliv, vyjasnění muselo počkat. Tady byli lidé, kteří potřebovali pomoc teď.

Té ženě bylo tak čtyřicet let, krvácela z rány na čele a její vůz nevypadal, že by mohl ještě někdy jezdit.

Jan se jí zeptal, jak se jmenuje. Byla to Anna. Chtěl vědět, jestli má další zranění nebo bolesti, to ale popřela.

„Prosím, dostaňte mě ven, nechci uhořet.“

„Jen se nebojte, Anno, nikde tady nehoří.“

Jan se pokusil otevřít dveře u řidiče, ty se ale zasekly, stejně jako dveře u spolujezdce. Její panika se stupňovala a Anna propukla v pláč, proto si zapřel nohu proti postrannímu sloupku vozu a vši silou dveřmi trhl. Po třetím pokusu se zaseknutí uvolnilo a Jan tvrdě přistál na zadku.

Anna uvolnila bezpečnostní pás a po čtyřech vylezla ze zničeného auta.

Jan se zvedl a pomohl jí na nohy.

V okamžiku, kdy se oba postavili, a ještě se vzájemně pevně drželi, nebe za dálničním odpočívadlem ozářila ohnivá koule, tlaková vlna následovala.

Anna sebou škubla, přimkla se k němu a začala naříkat.

„Oheň, vždyť jsem to věděla... hoří.“

Lidé stojící kolem nehody se tím směrem otočili. Jan uviděl, jak mezi stromy do výše stoupají divoce poletující plameny, pak se opět stáhly. Kromě toho si všiml

blikajících světel policejních aut, která se ovšem nepřibližovala, ale zůstávala na místě.

Co se tu děje?

Teroristický úder?

Hrozí snad stále nebezpečí?

„Anno, mohu vás nechat samotnou?“ zeptal se. „Musím za svou ženou.“

„Ne, prosím ne!“

Jan cítil, jak se mu její prsty zaryly do paže. Asi šedesátiletá žena, která celou scénu pozorovala, se k nim připojila. „Postarám se, jen běžte,“ nabídla se mu.

Jan jí ženu vděčně přenechal a křížem krážem utíkal mezi stojícími auty zpět. V půli cesty uviděl Ricu, jak mu jde s Ragnarem na krátkém vodítku naproti. Navzdory stresu, který vlkodav zcela jistě vycítil, šel klidně vedle ní.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Jan.

„Ragnar už nechtěl zůstat ve voze. Štěkal jako šílený, a pak došlo tam vzadu k tomu výbuchu. Co se to tu děje?“

Jan pokrčil rameny. „To nevím, ale vypadá to, že událost u odpočívadla má nějakou souvislost s osobou, která vběhla na dálnici.“

„Je mrtvá?“

Jan přikývl. Přitáhl si Ricu k sobě a šeptem jí vyprávěl o mladé ženě, která mu zemřela před očima, a také o lístku papíru v její ruce.

„Jáma?“ opakovala Rica a v dalším okamžiku ji přerušilo kvílení sirén.

Od odpočívadla, ke kterému nejspíš vedla nějaká státní či okresní silnice, se k místu nehody přibližovaly záchran-ky. Za pár minut tu bude dostatek záchranářů a sanitek a pravděpodobně bude ještě hodiny trvat, než budou moci pokračovat v jízdě.

„Pojďme se k odpočívadlu podívat, co se děje,“ navrhl Jan.

Protahovali se mezi auty, přelezli hrazení svodidel a dorazili k pozemku odpočívadla. Potkávali početné skupiny lidí s připravenými mobily, někteří se obraceli, protože je zajímal oheň.

Jan si čumily opět pohrdavě změřil, hned si ale uvědomil, že se možná chová úplně stejně. Právě přece s Ricou odešel z místa nehody, protože se chtěl dozvědět, co se tu stalo. Na druhou stranu mu stále v uších zněla poslední slova té dívky.

Nezahnal ji někdo na dálnici?

Nepronásledoval ji někdo?

Záchranky kolem nich projížděly s houkajícími sirénami a výstražnými modrými světly opačným směrem ke sjezdu z dálnice. Hasiči, sanitka, policie.

Dvě vozidla ale jela směrem k ohni.

Jan a Rica šli za nimi. Ragnar byl kvůli hluku stále nervóznější, pořád se ale držel.

Jan si všiml skupinky mužů mezi zaparkovanými nákladáky. Pravděpodobně kamionáči. Měli pohodlné oblečení, jako by se právě vyškrábali ze svých kójí, přehodili si ale přes sebe reflexní pláštěnky. Polohlasně se bavili a gestikulovali. Vítr k Janovi s Ricou donesl útržky hovoru.

„... střílel na mě...,“ zaslechl Jan a uviděl, jak jeden z mužů, podsaditý, sympatický týpek, ukazoval na jedno místo na řidičské kabině.

Jan se vydal ke skupince mužů. Rica zůstala s Ragnarem za ním.

„... pronásledoval ji... chtěl jsem té dívce pomoci, ale hrozně panikařila a prchla směrem k dálnici... fakt jsem nemohl nic dělat.“

Díra v nákladáku dokazovala, že asi říkal pravdu.

Z bílého opravářského vozu, který měl na boku napsáno „Dům a dvůr“, vystoupil muž v montérkách a došel ke skupině. Rozčileně mával rukama a tvrdil, že toho, kdo střílel, viděl. Dívka běžela směrem k dálnici a ten muž směrem, kde teď hoří.

Jan řemeslníka oslovil. „Jak ten střelec vypadal?“

„Nevím, nemám ponětí, byla přece tma, k tomu ten podělaný déšť... šlo to všechno tak rychle... Kruci, ještě pořád mi buší srdce...“

„Ale viděl jste ho přece!“

„Ano... to jistě... myslím..., že byl vysoký, v každém případě byl vysoký, tak jako vy a měl plnovous a tmavé vlasy...“

„Co oblečení?“

„Oblečení... to do prdele nevím... snad zimní bunda... ne... ale viděl jsem přesně, jak běžel tam, kde teď hoří...“

„Zůstaňte tady...“ řekl Jan. „Vaše výpověď je důležitá, policie s vámi bude chtít mluvit.“

Vzrušený rozhovor řidičů ještě nějakou dobu neutichl, a tak, jako tomu bylo vždy, začala pravda rakovinně bujet a rozrostla se do příběhu, který už neměl nic společného s tím, co se skutečně stalo. Proto se výpovědi svědků musely brát s rezervou.

Jan se vrátil k Rice a zatáhl ji i se psem mezi zaparkované kamióny.

„Tak co se děje? Má to snad něco společného s tou nehodou?“ zeptala se Rica.

„Prý na to děvče někdo střílel,“ řekl Jan a zíral k lesíku, kde se oheň pomalu zmenšoval. „A ten střelec měl běžet právě tam, ještě dříve než došlo k výbuchu. Vlastně nám do toho nic není...“

„Ne, není. Ale ty se chceš jít podívat, že je to tak?“

Jan své ženě nedokázal nic předstírat. Nebylo to tím, že by byli už tak dlouho svoji, to nebyli, ale měla schopnost v něm číst jako v otevřené knize. Často věděla, co si myslel a jak se rozhodl, dříve než to bylo jemu samému jasné.

Další slova nebyla nutná.

Rica šla s Ragnarem po boku za ním.

Blížili se ke služebně dálniční policie, avšak nedostali se daleko, celá oblast byla celoplošně uzavřena.

V pozadí, zakrytý stromy, stále ještě planul oheň, teď už ale podstatně slabší. Ve vzduchu byla silně cítit spálená guma.

Dalo se rozeznat pouze to, že se jednalo o obytný vůz.

Martin Eidinger uháněl ulicí dolů směrem k centru města. Tam šla podle slov zaměstnance pumpy jeho dcera – a tam ji prý také sledoval ten ošuntělý obytný vůz, který vedle ní nakonec zastavil.

Na místě, které mu ten člověk ukázal, se Martin zastavil.

Vždy chtěl psát romány, a i když to nakonec stačilo jen na místo u provinčních novin, kde bude v příštích letech popisovat sřelecké festivaly, fotbalová utkání a zasedání předsednictva místního klubu chovatelů holubů, měl přece jen dostatek fantazie, aby si představil scénu, kterou ten chlápek od benzínky pozoroval.

Tma, déšť, navztekaná sedmnáctiletá dívka uhání dolů ulicí, pronásledovaná ošuntělým obytným vozem, brzdová světla zasvítí červeně, velké vozidlo skryje dívku... a pak?

Co potom?

Zeptal se řidič jenom na cestu? Nastoupila dcera do auta? Proč by to měla dělat? Martin s Lýdií ji neustále upozorňovali na nebezpečí, která hrozila mladým dívkám.

Vzadu, v kapse kalhot mu zabzučel mobil a Martin ho nervózně vytáhl. Lýdie.

„Nemohu Leilu prostě zastihnout, nezvedá to. Mám takový strach! Martine, kde jsi?“

„Hledám ji.“

„Jdi na policii, hned! Něco se stalo, cítím to.“

Martin si netroufl vyprávět jí o tom, co viděl muž za pokladnou benzínky. Lýdie byla rozrušená a osamocená, mohla by možná dostat panický záchvat.

„Dobře, tak dobře, stejně jsem na cestě do centra a půjdu hned na policii. Ale uklidni se, prosím, nemyslím si, že by se něco přihodilo. Bude to mít úplně jiné vysvětlení.“

Martin ukončil hovor a mobil zase strčil do kapsy.

Před několika dny už na policii byl, potřeboval informace kvůli nějaké dopravní nehodě, proto věděl, kde policejní služebna je. Měl by opravdu všechny zburcovat s vědomím, že se zesměšní, protože mu dcera chtěla dát kvůli hádce za vyučenou? Policisté ho pravděpodobně nebudou brát vážně, pokud jim o té rozepři řekne.

Martin nerozhodně přešlapoval, vtom jeho pozornost upoutal zelený pruh na okraji silnice. Leželo tam něco, co mu bylo povědomé.

Sehnul se a zvedl to.

Nemýlil se. Byla to šála, kterou pro vnučku upletla jeho matka.